



Espai Paulo Freire



Pepa Bouis

PAULO FREIRE > OPINIÓ

10-06-2005

envia a un amic

«Salvador Sunyer. Mestratge al servei del poble» Pedagogia política, política pedagògica

Vaig conèixer Salvador Sunyer quan encara no sabia que la meva professió acabaria sent el periodisme. Era una celebració de la Diada de l'Onze de Setembre, a finals dels setanta o inici dels vuitanta –sóc pèssima per a les dates-, a Santa Coloma de Farners, on jo vivia amb la meua família. Ell hi va venir com a convidat a l'acte oficial. Érem molta gent a la plaça de Farners i, quan va ser l'hora d'acomiar-nos cantant *Els Segadors*, el meu fill, que aleshores era molt petit, es va posar a cantar amb el puny enlaire. Pobret meu, penso ara. Ens ho havia vist fer als seus pares i no li costava gens cantar, al contrari, li agradava moltíssim. En Sunyer el va veure –jo el portava a coll- i va voler agafar-lo. Es va emocionar i em va dir alguna cosa així com que imatges com aquella valien la pena.



«Salvador Sunyer. Mestratge al servei del poble» IMATGE: Portada del llibre editat per «Mestre 68»

Aquest va ser el meu primer contacte amb Salvador Sunyer, però ja havia sentit a parlar d'ell. En aquells anys, el meu germà feia de xòfer d'en Joan Reventós, aleshores líder del PSC-Congrés, i l'havia acompanyat a Girona a una entrevista amb en Sunyer. El volien convèncer que es presentés a algunes eleccions. En un dinar a Ca la Marieta on hi havia, a més del meu germà (l'Adolf) i en Reventós, l'Ernest Lluch i en Jaume Sobrequés, van perfilar un acord que, poc després desembocaria amb en Sunyer a l'Entesa dels Catalans i com a cap de llista de la llista PSC-Independents a les eleccions municipals de Salt. Com que jo vivia a les comarques gironines, el meu germà m'ho va comentar i em va explicar la bona impressió que li havia causat Sunyer. Me'l va descriure com un home amb molta força i molt carisma, i em va remarcar la importància que per a Joan Reventós tenia la figura de Salvador Sunyer com a un dels eixos vertebradors del projecte socialista a les comarques gironines.

No em va estranyar gens el que em va dir perquè vaig recordar que el meu marit aleshores ja me n'havia parlat. Era visitador mèdic d'un laboratori farmacèutic i hi tenia tractes per qüestions de la seva feina –Salvador Sunyer treballava aleshores en una farmàcia- però, a part d'això, aprofitaven per parlar d'altres temes i, ficats com estàvem en uns moments de canvi, de novetat política i social, ell i en Salvador tenien algunes coses en comú.

Explico tot això per fer entendre que en Salvador Sunyer és una persona que no deixa indiferent. Si tractes amb ell t'arrossega de seguida la seva energia i la fortalesa de les seves creences. No només les creu íntimament, sinó que sap transmetre-les. Per això el considero un dels millors pedagogs de la política i de la vida en comunitat que jo he conegut mai.

Al cap d'uns anys vaig començar a treballar al *Diari de Girona*. Aleshores Salt reestrenava independència com a municipi. En Salvador Sunyer era l'alcalde i jo n'era la corresponsal. És

- Poble
- Les hortes
- El soroll
- L'Hereu
- Actualitat
- Opinió
- Eugenials
- Cultura
- Espai Freire
- Esports
- Històries
- El Pont
- Hemeroteca
- Metròpoli
- Sibarites
- La llengua al dia
- El fòrum
- Agenda
- Guia de Ter

Dimoni de cercador!



innegable que va imprimir el seu tarannà a la política local. Salt era aleshores una població ben especial, amb seductors personatges públics que havien aflorat de tots els barris durant el procés de reivindicació i lluita per a la segregació de Girona. Un moment històric especialment atractiu que conferia a Salt un aura de municipi viu, combatiu. Tant en els aspectes socials com en els artístics, els educatius i en altres camps, Salt i els seus personatges apareixien amb llum pròpia i hi donaven una empremta particular.

Salvador Sunyer era, lògicament, un d'aquests personatges. Coneixia tothom i tothom el coneixia. Es *patejava* els carrers dia rere dia. No era un home de despatxos. Va aconseguir el que jo no he vist mai més després, segurament perquè sense ell ja no és possible: un govern d'unitat local, que aplegava totes les forces polítiques sota l'objectiu comú de fer recuperar a Salt la seva condició de vil·la, la seva identitat catalana i el seu tarannà acollidor de persones vingudes d'altres punts de l'Estat espanyol, primer, i d'altres països, més tard. Va ser –com popularment es va arribar a dir aleshores– el Tierno Galván català, perquè la seva personalitat traspuava en tot allò que s'esdevenia a Salt.

Les sessions plenàries que ell dirigia –i creieu-me, me'n vaig empassar unes quantes– eren singulars –creieu-me també, me n'ha empassat moltes d'altres i ho puc assegurar. Com que el govern era d'unitat, eren força assembleàries però no perdien operativitat. Hi imperava el respecte pels criteris oposats i el consens en temes de més o menys abast. El debat, la passió, el rigor i la delicadesa.

El meu amic Sebas Parra, ara director de l'Escola d'adults de Salt, que aleshores feia poc anys que funcionava amb més energia i voluntarisme que mitjans, m'ha explicat sempre que va tenir en Sunyer un aliat indiscutible en les lluites amb el govern de la Generalitat per anar dotant el centre d'uns recursos de tot tipus que li eren imprescindibles. Un altre amic, l'arquitecte Xavier Canosa, va treballar sota el mandat de Sunyer en la revisió del Pla General d'Ordenació Urbana i va rebutjar altres ofertes professionals temptadores pel compromís que havia contret amb l'alcalde i perquè amb Sunyer les tasques a fer resultaven gratificants. I encara un altre. Era una mena de cap de gabinet, en Josep Maria Oliveras, que encara ara en parla meravelles i li professa una lleialtat a prova de bomba.

No li he vist mai donar classes de català, a en Sunyer, però estic convençuda que és un bon mestre, dels que ja no en queden, perquè l'he vist actuar com a un bon mestre en la seva faceta política. La seva intel·ligència, la seva sensibilitat, la seva força i la seva proverbial tossuderia l'acompanyen tant en la seva vida privada –n'estic segura– com en la seva vida pública i docent.

Lector, escriptor, poeta, polític, mestre, venedor de medecines, espòs, pare, avi. Tot ho fa amb la mateixa intensitat, i l'encomana.

Hi ha alguns moments que he viscut al costat de Salvador Sunyer i que recordo especialment. Un d'ells és la mort d'un dels regidors que més temps va ser amb ell a l'Ajuntament, en Josep Vicenç Alhambra, que va morir en un accident de cotxe. Vaig ser al seu casament *oficiat* per en Sunyer i, també, en el seu comiat, al cap de Creus, durant el qual Sunyer va llegir un text en record d'en Josep, que encara conservo.

També recordo significativament el dia que em va dir que volia plegar d'alcalde. No ho va poder fer de seguida, va haver d'acabar el mandat perquè el PSC i la resta del seu equip a l'Ajuntament li van demanar. I li devien tocar ben bé la fibra perquè va aguantar tot i les ganes que demostrava tenir d'abandonar la seva faceta pública per dedicar-se a les seves qüestions privades i a la seva família. Jo aleshores ja treballava a *El Punt* –el meu diari– i li vaig poder fer una entrevista a fons que em va fer sentir propera a les seves inquietuds.

Capítol a part mereixen els casaments civils. Hi ha una cançó del meu admirat Joaquín

Sabina, antiga, de les primeres que li conec, que diu «más triste que una boda por lo civil». Doncs bé, això va deixar de ser una veritat com un temple quan s'hi va posar en Salvador Sunyer. Cada cerimònia era personal i intransferible. Cada parella era especial per a ell, i tant el protocol de l'acte com el *sermó* de l'alcalde van marcar una època. També en aquest aspecte, en Sunyer va fer pedagogia i va donar a les cerimònies civils de casament una dignitat i una calidesa que, fins aleshores, no tenien. La *fama* dels casaments es va estendre ben aviat i a Salt arribaven parelles de totes les comarques gironines per casar-s'hi. Fins i tot es va arribar a redactar a Salt un protocol per als casaments civils que posteriorment es va utilitzar a molts altres ajuntaments.

Són, doncs, vint anys de relació. Uns més propers i altres en la distància, però sempre trobant-lo a faltar en l'escenari de la política local, de la política general catalana, de la vida pública de Salt que, des que ell no hi apareix, ha perdut encant, identitat, personalitat, potència i tendresa. No sé què deu pensar en Sunyer de l'actual govern municipal de Salt. No sé com deu trobar el fet que l'actual alcalde prioritzi l'actuació de les forces d'ordre públic com a principal solució a la problemàtica de convivència que comporta el fet que la meitat dels ciutadans de Salt provenen d'altres terres. No ho sé tot això. El que sí sé és que ell ho faria d'una altra manera. N'estic convençuda.

Mestres 68 ha editat un nou llibre de la col·lecció «Biografies Mestres 68»: *Salvador Sunyer i Aimeric. Mestratge al servei del poble*. Miquel Berga i Josep Callís van fer-ne la presentació, apropant-nos al llibre i a la vida i ànima del guardonat amb el Premi Mestres 68 (2001), el divendres 10 de juny, a la Casa de Cultura Les Bernardes de Salt, i amb la col·laboració del Departament d'Ensenyament, la Diputació de Girona, la Facultat d'Educació i Psicologia (UdG) i l'Ajuntament de Salt.

El Dimoni reproduceix l'aportació al llibre de Pepa Bouis, periodista i col·laboradora d'eldimoni.com

Publicitat

Salvador

Visiting Salvador? Compare Hotel Prices & Reviews

[Ads by Google](#)

Salvador

Visiting Salvador? Compare hotel prices, reviews, maps

[Advertise on this site](#)

El Dimoni de Santa Eugènia de Ter

C. Narcís Monturiol, 2 · La Rodona de Santa Eugènia de Ter · CP 17005 Gironès

Disseny web: jllorens.net

manxeta · eldimonidesantaeugeniadeter@eldimoni.com

